

BODA EDIT

Állati szerencse, hejehuja

Csinos csimpánz csöcsén csüng egy csipogó cselló,
és sej, sózott sípon süvölt egy sellő.
Csipkecsacsi csámcsog a csirizes csöbörből.
Serked a siket satu.

Az amerikai pincemókus

A hírre, hogy ismeretlen tettesek minden héten egy pincemókust a felszínre vonszolnak

Az amerikai pincemókus szereti a napsütést,
oldalbordáján keresztül lesi meg a napfelkeltét.
Bár a pince elég sötét, kétségbe mégsem esik,
gyertyát gyújt, és néhanapján imádkozik is.

Az amerikai pincemókus védett faj, az nem vitás,
Őn is legyen a védője, ne várja meg az átváltozást!

Adalék

Szabad nép, a pincemókus lelke rózsaszín,
sárga pöttyös a nadrágja, énekelni tud, mint én.

A tökkelütött hódok

A tökkelütött hódoknak nincsen petúniájuk,
csak a nebáncsvirágot szeretik.
Amit ők tudnak, azt senki sem.
Lehunyt szemmel mosolyognak, amikor
a buszon utaznak – szinte mindig ugyanazon,
körbe-körbe.

Ki tudná megjósolni, mikor szállnak
vízre, földre? Levegőbe?
Amikor a masina házuk közelében robog el,
szemük kipattan, integetnek
hódváruk ablakának, s az vissza is kacsint.
Közben csak annyit mondanak: „ó”. S szemük újra lecsukódik.
Tovább utaznak.

Tovább mosolyognak.
 A tökkelütött hódoknak nincsen hazájuk,
 őket csak a nebáncsvirágok szeretik.
 Ó!

Megválaszolatlan kérdés

Vénjuh az erkélyen virágot néz,
 szűk, nyári bundája csupa kék méz.
 Bérpuli vakkantgat, rég azt lesi:
 vajon a juh s a virág eredeti?

Csoportjelenet a réten

Északon:
 Bikajóska tücsökruhában viaskodik
 egy félfejű tyúkkal.

Délen:
 A szítakötőnyúl szemet vet az alattomos
 vakondcsigára, s ezt nem nézheti jó
 szemmel a tésztát dagasztó rémholdanyó,
 hisz nincs kedve esküvői kalácsot sütni.

Keleten:
 Sári bácsi álruhában sétálgat a
 hervadó angyalbögyörös réten,
 magányosan teszi-teszegeti egyik lábát a
 másik után, így botlik bele a jójókezű
 mőkustarisznyába, ki ekkor ezt ordítja dühösen:

„Pinocchio-nyúlgólyakos,
 a kis ujjad nyálhólyagos!
 Búgó takonyventillátor,
 nyalkább, mint egy aligátor!
 Kapanyányimonyók tündér,
 a szakállad messze élér!”

Erre aztán mindenki megijed, erre aztán mindenki szétszalad,
 s nem marad más a helyszínen, csak a hervadó
 angyalbögyörők.

Bimbócsiga és Aszaf kacsa

Tenger alatt úszik,
vizek mélyén siklik a
rettenetes, borzos lelkű,
béklyótlan, törpehájas
majomkefe-bimbócsiga.
A víz felszínén lebeg,
a tengerek fölött ring-reng,
mereng a békés Aszaf kacsa.

Így van ez, és minden jól van így.

Aszaf kacsa, zöld a hasa,
narancs csőre világ óre.

Kati Kúl

Katicabogárka nekimegy a tanknak,
úgy vélnéd:
nagyot koppan, s azután elhallgat.
De nem ám, mert:
felemeli egyik lábát, behorpad a páncél,
felemeli a másikat, felborul a vad gép,
ráveti két pöttyét,
sívít a lánc talpa,
ráveti négy pöttyét,
töri a nyavalya.

Tankocska, tankocska,
sírdogál-rídogál,
és világ csúfjára
rendőrért ordibál.

Katika elballag,
egy-két pötty megfakult,
s ezentúl ő lesz a
Tanktörő Kati Kúl.

A nagyétkű kis veréb

57

A nagyétkű kis veréb rászállt egy cseresznyeszilvfára, belecsípett egy gyümölcsbe, mely azonban lepottyant a földre.

Erre megmérgeződött a kis veréb, s így szólt a fához:

– Te, fa, lenyelem az egyik ágadat!

Már éppen nekilátott volna, amikor a fák között átsuhanó szél vidám kacarászásba kezdett. Ezen felmérgeződve a kis veréb fenyegetőzve rákiáltott a fára:

– Te, fa, én lenyellek egyben, ágastul, törzsestül meg gyökerestül.

A kis veréb felfújta magát, kitátotta rettenetes száját, s igen, szőröstül-bőröstül elnyelte a fát.

